

עפ"ג 41332/09/18 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

20 דצמבר 2018

עפ"ג 41332-09-18 פלוני נ' מדינת ישראל

לפני הרכב כבוד השופטים:

רון שפירא, נשיא [אב"ד]

בטינה טאובר

עדי חן-ברק

המערער

פלוני

ע"י ב"כ עו"ד עאדל דבאח

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

השופטת בטינה טאובר

הערעור בתמצית

1. בפנינו ערעור הנאשם (להלן: "המערער") על גזר דינו של בית משפט השלום בעכו (כב' השופט יעקב בכר), מיום 12/08/18 בת"פ 64154-12-15 (להלן: "בית משפט קמא").
2. המערער הורשע על פי הודאתו, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש-בן זוג, עבירה לפי סעיף 382(ג)+סעיף 380 לחוק העונשין (להלן: "החוק"); תקיפה סתם - חסר ישע על ידי אחראי, עבירה לפי סעיף 382(ב) לחוק; היזק לרכוש במזיד, עבירה לפי סעיף 452 לחוק; ואיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק. כמו כן, צירף המערער תיק נוסף - ת"פ 15797-10-15, במסגרתו הורשע המערער על פי הודאתו בעבירה של תקיפה סתם - בן זוג ובעבירה של איומים.
3. בעקבות הרשעתו בעבירות נשוא שני כתבי האישום נידון המערער ל-6 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו, מיום 21/12/15 ועד ליום 30/12/15; 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, והתנאי הוא כי המערער לא יעבור בתקופת התנאי אחת מהעבירות בהן הורשע ויורשע בגינה; קנס בסך 3,000 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו; חתימה על התחייבות כספית בסך 3,000 ₪ להימנע מביצוע כל עבירת אלימות, שנתיים מיום השחרור ממאסר.

4. ערעור המערער מופנה כנגד חומרת העונש שנגזר.

5. בד בבד עם הגשת הערעור הגיש המערער בקשה דחופה לעיכוב ביצוע גזר הדין. המשיבה הגישה תגובה, במסגרתה הודיעה כי מבלי להסכים להודעת הערעור ונימוקיה, היא אינה מתנגדת לעיכוב ביצוע רכיב המאסר בפועל שנגזר על המערער עד למועד שיקבע לדיון בערעור. בעקבות הודעת המשיבה הורה בית המשפט (כב' הנשיא שפירא) בהחלטה מיום 03/10/18 על עיכוב ביצוע רכיב המאסר בפועל בלבד, תוך שהובהר כי התנאים שנקבעו על ידי בית משפט קמא יישארו בעינם עד להחלטה אחרת שתינתן על ידי ההרכב.

כתב האישום וההליך בבית משפט קמא

6. במועד הרלוונטי לכתב האישום היה המערער נשוי למתלוננת ולהם שני ילדים (קטינים). מעובדות כתב האישום עולה כי ביום 21/12/15 בשעה 20:50 או בסמוך לכך, עת שהו המתלוננת ושני ילדיה בבית וצפו בטלוויזיה, נכנס המערער לבית, ועל רקע רצונו להחליף ערוץ בטלוויזיה, התפתח ויכוח בינו לבין הקטינים והמתלוננת.

בעקבות הוויכוח שהתפתח, הסיר המערער את חגורת מכנסיו ותקף באמצעותה את בנו הקטין יליד 2007, באופן שהכה אותו בחלקי גופו השונים, לרבות ברגליו, בידיו ובאוזנו באמצעות החגורה. בנוסף, תקף הנאשם שלא כדין את המתלוננת באופן שהכה אותה באמצעות החגורה ופגע בידיה. כתוצאה מהתקיפה נגרמה למתלוננת חבלה של ממש שהתבטאה בשריטות בגב שתי ידיה. בהמשך, תקף המערער שלא כדין את בנו הקטין יליד 2004 באופן שהכה אותו באמצעות החגורה, בידיו ורגליו ובחלקי גופו השונים. לאחר מכן, נטל המערער את שלט הטלוויזיה, השליך אותו בחוזקה על הרצפה ושבר אותו. במעמד זה, התחיל המערער לאיים על המתלוננת, בפגיעה שלא כדין בגופה, באופן שאמר לה "אני אראה עכשיו מה אני אעשה", תפס בחולצתה ומשך אותה לעבר דלת הכניסה של הבית וניסה להוציאה מחוץ לביתם, ללא הצלחה.

בגין המעשים המתוארים יוחסו למערער כאמור ביצוע העבירות: תקיפת קטין על ידי אחראי, תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות תוך גרימת חבלה של ממש, איומים והיזק לרכוש במזיד.

7. ביום 30/12/15 הורשע המערער על פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בעקבות הרשעתו באותן עבירות ובשתי עבירות נוספות שיוחסו למערער בכתב אישום נוסף שהמערער ביקש לצרף, ולבקשת ב"כ המערער, הפנה בית משפט קמא את עניינו של המערער לשירות המבחן לצורך הגשת תסקיר לעניין העונש.

עיקרי תסקיר שירות המבחן שהונח בפני בית משפט קמא

8. ביום 07/05/18 הוגש תסקיר מסכם מטעם שירות המבחן בעניינו של המערער. במסגרת התסקיר סקר שירות המבחן את הרקע האישי והמשפחתי של המערער. צוין כי המערער בן 45, נשוי ואב לשני ילדים בני 14 ו-11 שנים. הבן הבכור לומד במסגרת חינוך רגיל בכפר מגוריו והבן השני לומד במסגרת חינוך מיוחד בשל בעיות שמיעה מהן הוא סובל. אשתו של המערער בת 45, מתפקדת כעקרת בית. המערער סובל משנת 2008 ממחלת האפילפסיה, כיום אינו עובד ומתקיים מקצבת נכות. בעברו, עבד המערער כנהג משאית, אולם רישיונו נפסל לאחר שלקה במחלה.

קצינת המבחן פירטה בתסקיר, כי מדו"ח שהתקבל ממחלקת הרווחה במקום מגוריו של המערער, עלה כי המערער ומשפחתו מוכרים למחלקת הרווחה משנת 2012, על רקע בעיות תפקוד של המערער, בעיות רפואיות של אחד מילדיו ומצוקה כלכלית. במהלך השנים המתלוננת דיווחה לגורמי הרווחה על מקרי אלימות חוזרים מצד המערער כלפי הילדים, ותקופות ממושכות בהן עזבה את הבית לבית הוריה. מדיווח גורמי הרווחה עלה כי למשפחה נבנתה תכנית התערבות טיפולית שכללה טיפול זוגי ומשפחתי, הפנית המערער לתהליך גמילה מאלכוהול, והדרכה הורית. אולם, משנת 2015 ולאחר הגשת התלונה המשפחה ניתקה קשר עם מחלקת הרווחה.

קצינת המבחן ציינה כי בשיחות שהתקיימו עם המערער התקשה המערער לקבל אחריות מלאה למעשיו, וטען כי הוא היה "כנראה" תחת השפעת אלכוהול ונהג ללא מחשבה מעמיקה על תוצאות מעשיו. המערער שלל התנהגות אלימה כלפי אשתו וילדיו לאורך השנים, הציג באופן מצומצם ובלי מעורבות רגשית את הקשר כ"רגיל", ולאורך השיחה נקט במנגנוני הגנה נוקשים של רציונליזציה ומינימליזציה לחומרת מעשיו, תוך השלכת חלק ממעשיו על אשתו, שלדבריו, נהגה כלפיו בחוסר כבוד וללא התחשבות במצבו הבריאותי והאישי המורכב, בהיותו מובטל בתקופה זו.

בשיחה שערכה קצינת המבחן עם אשתו של המערער (המתלוננת) תיארה האישה מערכת יחסים מורכבת עם המערער, שלדבריה מגלה עצבנות וכעס ונוטה לעתים להתנהג באופן אלים ותוקפני כלפי הילדים. האישה תיארה את המערער כמכור לאלכוהול מזה שנים רבות, כאשר בשנים האחרונות, מאז הפסקת עבודתו המצב הכלכלי של המשפחה הדרדר, דבר שהוביל באופן ישיר להחמרת מצבו של המערער והעמקת בעיית השתייה.

בעקבות השיחה עם המתלוננת, הומלץ למערער על ידי שירות המבחן להשתלב בהליך טיפולי במסגרת עמותת אפש"ר. לדברי קצינת המבחן, המערער הביע נכונות ראשונית להיות מעורב בתהליך טיפולי, ואולם התקשה להציב לעצמו מטרות טיפוליות וביטא עמדה אמביוולנטית לגבי יעילות הטיפול. קצינת המבחן ציינה כי ממידע עדכני שהתקבל מהעובדת הסוציאלית המטפלת במערער בעמותת אפש"ר, דווח כי המערער עבר אבחון הרגלי שתייה פסיכו סוציאלי ורפואי ואובחן כמי שסובל משימוש לרעה באלכוהול. עוד דווח, כי במהלך התקופה בה

נמצא המערער בטיפול, התקשה המערער לשתף פעולה עם התכנית הטיפולית, הכחיש קיומה של בעיית שימוש לרעה באלכוהול, והתקשה לבטא נזקקות טיפולית, ולבסוף שלל המערער צורך במעורבות טיפולית כלשהי בתחומי חיו.

שירות המבחן התרשם מההיכרות הממושכת עם המערער (החל משנת 2015), כי המערער מתקשה לבטוח בגורמי הטיפול ומתקשה לשתף פעולה. לעמדת שירות המבחן, קשייו של המערער לגלות נזקקות טיפולית ולהיעזר בקשר טיפולי מקצועי, מחזקת את ההתרשמות כי המוטיבציה המילולית שמגלה המערער להשתלב בטיפול, נובעת מחששו מתוצאות ההליך המשפטי הנוכחי, ולא מתוך רצון פנימי לשינוי. לנוכח המפורט, העריך שירות המבחן כי הסיכון להישנות התנהגות מפרת חוק בעתיד על ידי המערער הינו גבוה. בנסיבות אלה, לא מצא שירות המבחן לבוא בהמלצה על טיפול או ענישה בקהילה.

גזר דינו של בית משפט קמא

9. ביום 12/07/18 התקיים דיון בפני בית משפט קמא במסגרתו השלימו הצדדים טיעוניהם לעניין העונש, וביום 12/08/18 ניתן גזר דינו של בית משפט קמא. במסגרת גזר הדין, עמד בית משפט קמא על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות בהן הורשע המערער, לרבות: פגיעה בשלמות גופו של האדם, בביטחונו, בשלוות נפשו וברכשו; ועל מידת הפגיעה של העבירות, באותם ערכים, שהינה לעמדת בית משפט קמא במדרג בינוני, לנוכח העובדה כי עבירות אלה בוצעו כלפי בת זוג וילדים קטינים. בהמשך, עמד בית משפט קמא על מדיניות הענישה הנוהגת במקרים של אלימות במשפחה, ממנה גזר בית משפט קמא את מתחם העונש ההולם, שהועמד על טווח שנע בין 3 ועד 10 חודשי מאסר בפועל, לצד רכיבי ענישה נוספים, ובכלל זה, עונש מאסר מותנה, פסילה מותנית, קנס והתחייבות.

בקביעת עונשו של המערער בגדרי המתחם, הביא בית משפט קמא בחשבון לחובת המערער את הנזק הפיזי שנגרם למתלוננת ולילדים כתוצאה מתקיפתם על ידי המערער, והנזק החמור יותר שעלול היה להיגרם כתוצאה מהשימוש בחגורה; את הרקע שהביא את המערער למעשים - התמכרותו לאלכוהול; ואת העובדה כי לא הובאה בעניינו של המערער המלצה חיובית מצד שירות המבחן. מנגד, הביא בית משפט קמא כשיקולים לזכות המערער: את הודאת המערער אשר חסכה בזמן שיפוטי; העובדה כי המערער נעדר עבר פלילי; דברי המתלוננת שמסרה בעדותה בבית משפט קמא כי המערער השתנה לטובה והיא מבקשת לרחם עליו ולהימנע מהטלת עונש מאסר; העובדה כי המתלוננת חזרה מזה שנה להתגורר עם המערער באותו בית; מצבו הכלכלי של המערער והעובדה כי המערער מתקיים ומפרנס את משפחתו מקצבת ביטוח לאומי.

לבסוף, גזר כאמור בית משפט קמא על המערער 6 חודשי מאסר בפועל בצירוף רכיבי ענישה נלווים שפורטו

בפתח פסק דין (סעיף 3) לעיל.

תמצית טענות הצדדים

10. לטענת המערער, שגה בית משפט קמא עת החמיר בעונשו ולא נתן משקל ראוי לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות כפי שפורטו בישיבת הטיעונים לעונש ובתסקיר שירות המבחן שהוגש שם, ובכלל זה: לעובדה כי המערער הודה בהזדמנות הראשונה, ובכך הביע חרטה, נטל אחריות וחסך זמן שיפוטי יקר; העובדה כי המערער נעדר עבר פלילי; העובדה כי המערער הינו איש עבודה ומלאכה הנושא בנטל פרנסת משפחתו ומסייע להוריו הקשישים שאינם בקו הבריאות; העובדה כי המערער ישב תקופה מסוימת בבית מעצר, ולאחר מכן במעצר בית מלא, בו שהה משך 3 שנים, בהן לא נרשמה לחובתו הפרה כלשהי של תנאי המעצר.

בנוסף, טען המערער כי שגה בית משפט קמא משלא מצא לנכון לשלוח את המערער לתסקיר משלים אודותיו; ומשלא נתן משקל ראוי לבקשתה של המתלוננת שלא להשית על המערער עונש מאסר בפועל ולדברי עדי האופי שהעידו לטובת המערער. לבסוף, טען המערער כי מדובר בעבירות המצויות במדרג הנמוך מבחינת חומרה, ולכן ניתן להסתפק בעניינו בעונש מאסר שירות, שכן שליחותו למאסר בפועל עלולה להביא להידרדרותו עקב חשיפתו לדפוסי התנהגות עברייניים.

11. מנגד, סבורה המשיבה כי דין הערעור להידחות. לשיטתה, עונש המאסר בן 6 חודשים שנגזר על המערער בגין העבירות בהן הורשע הינו עונש נמוך יחסית, שמצדיק אף הגשת ערעור שכנגד.

12. בבקשה שהגיש ב"כ המערער ערב הדיון וכן במסגרת הדיון שהתקיים בפנינו ביום 01/11/18, העלה ב"כ המערער השגות בכל הנוגע לתסקיר שירות המבחן שהוגש לבית משפט קמא. בין היתר, טען ב"כ המערער כי בתסקיר שירות המבחן מיום 07/05/18 קיימות טעויות עובדתיות, מאחר והמערער נמצא בפועל בהליך טיפולי ממושך בפיקוח שירות המבחן ומשתף פעולה. נטען, כי דברים אלה נטענו בפני בית משפט קמא ואף הוצג מסמך המעיד על כך, אולם בית משפט קמא סירב להורות על הגשת תסקיר משלים. לאור טענות ב"כ המערער בדיון, הורינו לשירות המבחן להגיש הודעה בה התבקש שירות המבחן להבהיר אם הוא סבור כי נפלו טעויות עובדתיות בתסקיר מיום 07/05/18 המחייבות התערבות.

13. ביום 05/11/18 הוגש תסקיר משלים מטעם שירות המבחן, במסגרתו התייחס שירות המבחן לטענות שהועלו על ידי ב"כ המערער בכל הנוגע לתסקיר מיום 07/05/18. שירות המבחן ציין כי לאחר עיון בתסקיר ובחומר החקירה שנאסף מגורמי הטיפול במקום מגוריו של המערער, עולה כי לא נפלו טעויות עובדתיות כלשהן בתסקיר מיום 07/05/18. בהקשר זה צוין, כי הערכת הסיכון להישנות התנהגות עוברת חוק מצידו של המערער, התגבשה והתחזקה בקרב שירות המבחן נוכח היכרות ממושכת עם המערער, מאז הפנייתו לשירות המבחן בשנת 2015. שירות המבחן חזר והבהיר כי המערער התקשה לשתף

פעולה עמם כמו גם עם גורמי הטיפול בקהילה, הקשר עם המערער אופיין בחוסר יציבות קיצונית, המערער התקשה לשמור על רצף בפגישות, ניתק קשר על דעת עצמו, וניכר כי במהלך השנים התקשה לעמוד בתוכניות הטיפול שגובשו עבורו במסגרת מחלקת הרווחה. בנסיבות אלה, ציין שירות המבחן, כי הפרוגנוזה לשינוי אצל המערער בעת הזו, הינה שלילית, וקיים סיכון גבוה להישנות התנהגות מפרת חוק מצדו בעתיד.

14. לאחר שהוגש תסקיר שירות המבחן בו נדחו כאמור טענות המערער שמצאו ביטויין בערעור אחת לאחת, ניתנה לבא כוח המערער שהות להגיש התייחסותו לאמור בתסקיר, ואולם המערער בחר שלא להגיש תגובה ולא נתן כל התייחסות לאמור בתסקיר המשלים.

דין והכרעה

15. הלכה מושרשת היא כי ערכאת הערעור לא תתערב בעונש שהושת על נאשם בערכאה דיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה בגזר הדין טעות מהותית שבולטת על פניה או כאשר נמצא כי העונש שנגזר חורג באופן קיצוני מרמת הענישה המקובלת בנסיבות דומות. ראה: ע"פ 2358/14 פלוני נ' מדינת ישראל (21/05/14); ע"פ 4629/09 פלוני נ' מדינת ישראל (18/11/09); ע"פ 7563/08 אבו סביח נ' מדינת ישראל (04/03/09). במקרה הנדון, עונשו של המערער אינו מבטא סטייה כלשהי, לא כל שכן סטייה קיצונית מרמת הענישה הנוהגת במקרים דומים, ולפיכך, סבורני כי דין הערעור להידחות.

16. בשל אופיין ומהותן של עבירות שעניינן אלימות בתוך המשפחה, נחשבות אלה כיותר קשות לחשיפה. ואולם דווקא בשל הקושי האמור, חשוב כי כאשר אלה נחשפות, יירתם בית המשפט להעברת מסר של אפס סובלנות, למבצעי העבירות, על דרך הטלת ענישה מרתיעה שמשקפת את האינטרס הציבורי בגינוי התופעה. אפנה בעניין זה לדברים שנקבעו בע"פ 6758/07 פלוני נ' מדינת ישראל (11/10/07), בו עמד בית המשפט העליון על אופיין של עבירות אלימות במשפחה ועל הקושי בחשיפתן, בקובעו את הדברים הבאים:

"במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

17. לעניין מדיניות ההחמרה בענישתם של מבצעי עבירות אלימות במשפחה, למרות קיומן של נסיבות אישיות, אפנה לדברים שנקבעו ברע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל** (20/08/09):

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העברין עצמו והן של עבריינים בכוח".

18. בענייננו, ממקרא כתב האישום נשוא הערעור, עולה כי על רקע ויכוח שהתגלע בין המערער לאשתו וילדיו, תקף המערער את אשתו (המתלוננת) וילדיו הקטינים באמצעות חגורה, תוך שגרם למערער חבלה של ממש ואיים עליה בפגיעה שלא כדין בחייה. התנהגותו של המערער קיבלה ביטוי בתסקיר שירות המבחן, ממנו מתקבל אף הרושם כי התנהגותו האלימה של המערער כלפי המתלוננת לא הייתה "אירוע" חד פעמי, אלא מדובר בהתנהלות פסולה שמהווה חלק מאורח חייהם של בני הזוג. רושם זה הביא את שירות המבחן, בתסקירו מיום 07/05/18, למסקנה לפיה קיים סיכוי ממשי להישנות עבירות מן הסוג האמור בעתיד. על קביעה זו חזר שירות המבחן בתסקיר המשלים מיום 05/11/18 תוך שבכך הזים את טענות ב"כ המערער לקיומן של טעויות עובדתיות שנפלו לכאורה בתסקיר מיום 07/05/18.

19. ממקרא גזר הדין עולה כי בית משפט קמא איזן בין כלל השיקולים הן לחומרה והן לקולא שניתן היה להביא בעניינו של המערער, לרבות, חומרת העבירות בהן הורשע המערער מחד, לעומת נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המערער כפי שאלה פורטו בתסקיר שירות המבחן. אשר לטענת המערער בדבר קיומו של פוטנציאל שיקומי על רקע הירתמותו לכאורה של המערער להליך טיפולי, עולה כי טענה זו נטענה על ידי המערער בעלמא וזו אף הוזמה בתסקיר המשלים מיום 05/11/18. למעשה, מהתסקיר המשלים שהוגש לעיונו, עולה כי המערער התקשה משך תקופה ארוכה בה היה בקשר עם שירות המבחן, לשתף פעולה עם גורמי הטיפול, באופן שלא אפשר לשירות המבחן לבוא בהמלצה טיפולית כלשהי. מכל מקום, גם אם כן היה קיים פוטנציאל שיקומי, נקבע בפסיקה, כי שיקול זה אינו מהווה שיקול בלעדי, בעת גזירת דינו של נאשם. ראה: רע"פ 1787/15 **עמר נ' מדינת ישראל** (24/03/15).

20. ערה אני לעמדת המתלוננת שביקשה מבית משפט קמא להתחשב במערער ולא להטיל עליו עונש מאסר בפועל. מעבר לעובדה כי עמדה זו נלקחה בחשבון כשיקול לקולא בעת גזירת עונשו של המערער, הרי שעמדת המתלוננת, משקפת למעשה את המלכוד והקושי המובנה בו מצויה המתלוננת בנסיבות העניין. יפים לעניין זה דבריו של כב' השופט אלון בע"פ 2157/92 **פדידה נ' מדינת ישראל**, פ"ד מז(1) 81 (1993):

"קשה לנו להשתחרר מן התחושה שאשת המערער לכודה היא בכבלי המחוייבות המשפחתית. מלכוד זה אופייני הוא לעבריינות המבוצעת בתוך המשפחה, על ידי אחד מבני המשפחה נגד רעהו. קרבן העבירה מבקש הוא, מצד אחד, שהעברין יבוא על עונשו באופן שלא יחזור ויאיים בנוכחותו, אך מצד שני מעוניין הוא, ובמיוחד נלחץ הוא, לשמור ולקיים את שלמות התא המשפחתי".

עיינתי גם במסמכים שהוגשו ע"י ב"כ העותר במסגרת הבקשה שהוגשה ביום 18.12.18. הגם שהמסמכים לא הוגשו כדין ובהתאם לסדרי הדין ודיני הראיות בחנתי את האמור בהם ואין בהם כדי לשנות את התוצאה אליה הגעתי. המסמכים אינם סותרים גם את התרשמותו של שירות המבחן מהעדר יציבות ויכולת התמדה בהליך טיפולי, בצד רמת מסוכנות גבוהה.

לאור האמור, בהעדר המלצה טיפולית, ובהעדר סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, סבורני כי העונש שנגזר על המערער על ידי בית משפט קמא הינו עונש מתון ומאוזן שהולם את מעשיו של המערער. ראה: ע"פ 4629/09 פלוני נ' מדינת ישראל (18/11/09); ע"פ 2358/14 פלוני נ' מדינת ישראל (21/05/14).

21. סיכומי של דבר, וככל שתישמע דעתי, אציע לחברי להרכב לדחות את הערעור ולהותיר את גזר דינו של בית משפט קמא בעינו.

בטינה טאובר, שופטת

הנשיא רון שפירא [אב"ד]

אני מסכים. העונש שגזר בית משפט קמא אינו חמור כלל ועיקר ובוודאי שאינו חורג חריגה קיצונית מהענישה הראויה והמקובלת. התסקיר בעניינו של המערער אינו חיובי, לרבות כעת במסגרת ההבהרה שהוגשה לעיונו. מכאן שאין מקום להתערבותו.

**רון שפירא, נשיא
[אב"ד]**

השופט עדי חן ברק:

אני מסכימה.

עדי חן-ברק, שופטת

הוחלט לדחות את הערעור, כאמור בפסק דינה של השופטת טאובר.

המערער יתייצב לריצוי מאסרו בבית מעצר קישון ביום א' 6.1.19 עד השעה 9:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. נדגיש כי עיכבנו את מועד ריצוי העונש כדי לאפשר למערער למצות הליך של מיון מוקדם. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

עד למועד התייצבותו למאסר יישארו בעינם התנאים שנקבעו בעבר במסגרת הליכי עיכוב ביצוע המאסר.

ניתן היום, י"ב טבת תשע"ט, 20 דצמבר 2018, במעמד המערער וב"כ הצדדים.

עדי חן-ברק, שופטת

בטינה טאובר,
שופטת

רון שפירא, נשיא
[אב"ד]